

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνθρώπῳ θὰ περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δωδεκάτη
καὶ διαθρυσλεῖται κάτι.

Χίλια κι' ὀγδονταεξὴ κι' ἑκατό,
καὶ κάζο τοῦ Μπενάκη δυνατό.

Ὁ Μεϊντάνης 'στὴ Βουλὴ
γιὰ τὸν πέρ Ντιντὸν 'μιλεῖ.

Φ.—Τὸν ξέρεις, βρέ, τὸν πέρ Ντιντὸν;
Π.— Ποιὸς εἶναι τοῦτος πάλι;
Φ.—Δὲν ἄκουσες ποτὲ γι' αὐτόν;
Π.— Δὲν ἄκουσα, χαμᾶλη.
Φ.—Δὲν ἄκουσες;
Π.— Δὲν ἄκουσα.
Φ.— Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης
μήτε γιὰ τοῦτον τίποτε, βλαστὲ τῆς πρωτευούσης;
Κι' ἐν τούτοις γιὰ σοφὸς καὶ σὺ περναῖς 'στὴ Ρωμηοσύνη
κι' ἀνάπτυξις καὶ μόρφωσις πολλὴ σὲ διακρίνει.

Π.— Ἀλλὰ γιατί, βρέ Φασουλῆ,
γιὰ τοῦτον μ' ἐρωτᾷς;
Φ.— Ἐγὼ μέσα 'στὴ Βουλὴ
σπουδαῖος σαματᾶς.

Π.—Μήπως κι' αὐτὸς ὀργανωτὴς μᾶς ἔρχεται μεγάλος;
Φ.—Εἶναι φραγκόπαπας θαρρῶ κι' ἱεροκῆρυξ Γάλλος.
Π.—Ἐ! καὶ λοιπὸν;
Φ.— Λοιπὸν αὐτὸς πρεσβεύει, κακομοίρη,
πῶς εἶσαι τιμιώτατος σὰν ἔχης τὸν ἀργύρη.
Π.—Κι' ἐγὼ καθ' ὅλα συμφωνῶ, ξυλένιε μπακαλιάρω,
μ' αὐτὸν τὸν Φλάρη τὸν σοφὸν;...
Φ.— Κακὸ ψυχρὸ σου φλάρω.

Π.—Τί σχέσιν ἔχουν ὅλ' αὐτὰ μαζί μὲ τοὺς πατέρας;
τί πρὸς ἡμᾶς ὁ πέρ Ντιντὸν κι' ἐμεῖς πρὸς τοῦτον, τέρας;
Φ.—Θαρρῶ πῶς 'μίλησε γι' αὐτὸν ὁ βουλευτὴς Μεϊντάνης,
κι' αὐτὸς 'στὸ βῆμ' ἀνέτρεψε, καθὼς καταλαμβάνεις,

μὲ ζῶντα παραδείγματα, μ' εὐφράδεια καὶ χάρι,
τὰ δόγματα τοῦ Φλάρη.

Π.—Πῶς ἐνθυμήθη τὸν Ντιντὸν αὐτὸς ὁ πληρεξούσιος;
Φ.— Ἐέρω κι' ἐγώ... μυστήριο...
οὐ μὴν αὐτὸν τὸν κύριο
τὸν κατεχειροκρότησε κάθε πτωχὸς καὶ πλούσιος.

Συζητουμένων κατ' αὐτὰς
πολὺ καὶ κατὰ κόρον
ἀπὸ κυρίους Βουλευτὰς
σχεδίων διαφόρων.

Συζητουμένης κατ' αὐτὰς ὑπὸ διπλῶν πατέρων
τῆς νέας ἀνορθώσεως τῶν καθ' ἡμᾶς γαστέρων,
ἐν μέσῳ σάλων καὶ βροντῶν,
ποῦ τὸ μυαλό σου χάνεις,
'θυμήθηκε τὸν πέρ Ντιντὸν
ὁ κύριος Μεϊντάνης.

Εἰς ἡμέρας φλογερὰς
κι' ἀνορθώσεις σοβαρὰς
κάθε νέου πατριώτου
κι' ὁ Ντιντὸν ὁ φουκαρᾶς
'τράβηξε τὸν διάβολό του.

Ποῦ τῶλεγε, ποῦ τῶλπιζε, ποῦ τῶχε μὲς 'στὸν νοῦ του
πῶς ἔλλην πληρεξούσιος θὰ 'πῇ καὶ περὶ τούτου;
Ποιὸς νὰ τοῦ τῶλεγε ποτέ τοῦ σεβασμιωτάτου
ὅτι μιὰ μέρα θάβρισκε μαζί μας τὸν μπελᾶ τους;

Ποῖος θὰ 'μποροῦσε νὰ τοῦ 'πῇ
γιά τὸ σοφό του ῥῆμα
πῶς μιὰ φορὰ θ' ἀνατραπῇ
σὲ μιᾶς Διπλῆς τὸ βῆμα;

Μεγάλος σαματᾶς
μέσα 'στους Βουλευτάς,
ὡς ἀνωθεν προεῖρηκα.

Μὰ καὶ 'στὰ θεωρεῖα
ἔγινε φασαρία
γιά τὸν ἱεροκῆρυκα.

Κὶ 'ἔλεγαν, μίο κάρο,
κὶ 'ἐκεῖνα γιὰ τὸν Φλάρο,
κὶ ἐγνώσθη τ' ὄνομά του σὲ μιὰ στιγμή καὶ μόνο,
κὶ ὅλοι, βρὲ Περικλέτο, τὸ 'πρόφεραν μὲ τόνο.

Σ' ἔκαναν νὰ σαστίσης
τόσαι χειροκροτήσεις,
πολλῶν ξεφωνητά
καὶ γέλοια δυνατά.

Γιὰ τὸν Ντιντόν ἡ γλώσσα μας μὲ κόμπον ἔγαυρία,
Ντιντόν φωνάζουν κληρικοί,
Ντιντόν φωνάζουν λαϊκοί,
Ντιντόν Ντιντόν 'στὴν αἵθουσα, Ντιντόν 'στὰ θεωρεῖα.

Τότε δὴ τότε μὲ θυμόν,
ξυλένις κιτρινάρη,
ὁ πληρεξούσιος ἡμῶν
ἐμούντζωσε τὸν Φλάρη.

**Ὁ Φασουλῆς δὲν σιωπᾷ
περὶ τοῦ Φράγκου τοῦ παπᾶ.**

'Εμουντζώθη διὰ γλώσσης
ὁ παπᾶς ὁ Δυτικός,
τῆς Βουλῆς καταγελώσης,
ὅπως λέν, 'Ομηρικῶς.

Μέγας ὁ γέλωας τῆς Βουλῆς,
τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλια,
κὶ ὁ Χηνιάδης κὶ ὁ Πουλῆς
'λιγώθηκαν 'στὰ γέλοια.

Φαιδρότης γιὰ τὸ μούντζωμα μὲς 'στῆς Διπλῆς τὴν Χάβρα
κὶ ὁ πέρ Ντιντόν ἐπέρασε κακὰ ψυχρά καὶ μαῦρα.
Κὶ ἐγέλασα κὶ ἐγὼ πολὺ κὶ ἀνέκραξα μὲ τόνο:
ὦ πέρ Ντιντόν, ἂν καὶ μακρὰν τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων,
εὐλόγει τοὺς πατέρας
σὲ σοβαρὰς ἡμέρας.

Κὶ 'ὰν ὄντως ἔχῃς κόκον νοῦ
ἐπεικῆς σ' αὐτοὺς φανοῦ,
καὶ μὴν τοὺς συνερίζεσαι γιὰ γέλοια καὶ γιὰ σκώμματα
καὶ γιὰ χειροκροτήσεις,
καὶ μὴ πρὸς τὰ μουντζώματα
μὲ μούντζαις ἀπαντήσης.

Σύγγνωθι καὶ συχώρα
τοὺς ρήτοράς μας τώρα,

κὶ 'ὰν χωρὰτὸ κανένα
εἴπαμε καὶ γιὰ σένα,
μὰ γινώριζε πῶς 'στους καιροὺς αὐτῆς τῆς τρικυμίας
ἡμέρας διατρέχουμεν μεγάλης εὐθυμίας.

Παρακαλῶ σε, πέρ Ντιντόν, ἄς μᾶς δοθῇ συγγνώμη
γι' αὐτὴν τὴν εὐθυμία...
γεμάτα τὰ Ταμεία,
καὶ λὲν πῶς δὲν τὸ 'φάγαμε τὸ δάνειον ἀκόμη.

Π.— Μὰ τεῖναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ χαλντούρη,
μὲ τοῦτον τὸν Φραγκόπαπα μοῦ 'γίνηκες κουνοῦπι.

Φ.— Παρντόν παρντόν,
ὦ πέρ Ντιντόν.
Συγγνώμην πάρασχε κὶ ἐμοί,
κὶ 'ὰν ἡ ψυχὴ μας εὐθυμῇ,
πλὴν μάθε πῶς ἐπέρασαν τῆς θλίψεως οἱ χρόνοι
κὶ ὁ Τῶφφνελ γιὰ τὸν Στόλο μας ὁργανισμοὺς σκαρόνι.

Σὰν τὸν 'Αβέρωφ κὶ 'ἄλλα δρῶ ζητεῖ πολεμικά
'λιγάκι μεγαλύτερα
καὶ σ' ὅπλισμό καλλίτερα,
πλὴν θέλει κὶ 'ὕποβρύχια κὶ ἀντιτορπιλικά.

'Οργανισμὸς 'Εγγλέζικος καὶ τέλειος καθ' ὅλα,
θέλει κὶ ὀβίδες καὶ πυρά,
θέλει καὶ Σπέτσαις καὶ Ψαρά
μὲ νέα πυροβόλα.

Κὶ ἐγὼ θαυμάζω, πέρ Ντιντόν, τοῦ Τῶφφνελ τὴν ἀφέλεια...
γκοντέμ! τὸ πόδι του πατεῖ,
καὶ σὰν 'Εγγλέζος ἀπαιτεῖ
Ναυστάθμους 'στὴν ἐντέλεια.

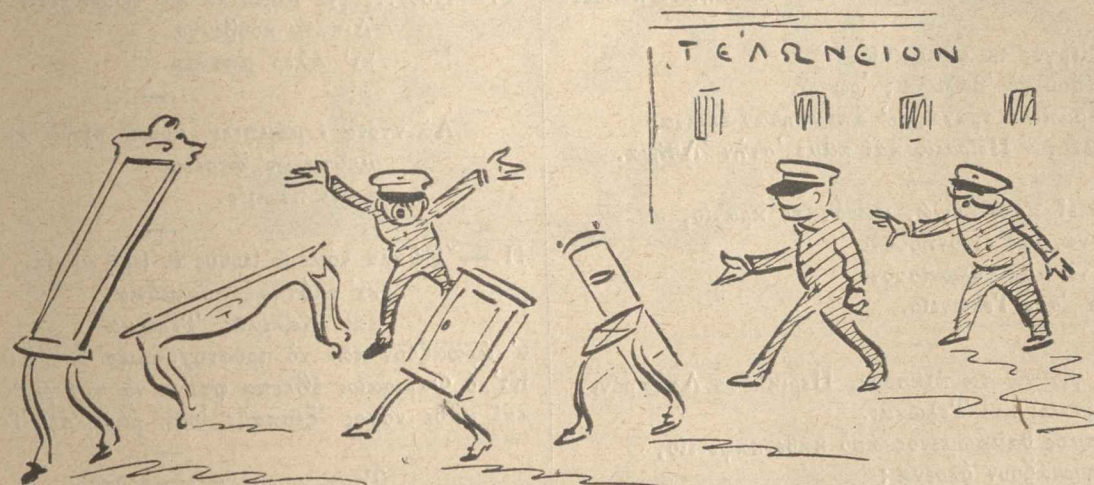
Κὶ ὁ πρῶτος τῶν 'Ανορθωτῶν
ὀλράϊτ λέγει πρὸς αὐτόν.
Κυττάζει τοὺς ὁργανισμοὺς τοῦ Τῶφφνελ καὶ δακρύζει,
κὶ ὁ Βενιζέλος φαίνεται πῶς συμφωνεῖ μ' αὐτά,
οὐ μὴν κρυφίως μὲς 'στ' αὐτὶ τοῦ Τῶφφνελ ψιθυρίζει
νὰ κάνη κὶ 'ἓνα σχέδιο πῶς ἄβρωμε λεφτά.

Στόλους κὶ ἐγὼ φαντάζομαι μεγάλους νύκτα 'μέρα
καὶ θέλω Ντρήντωτ πρὶ πολλὰ κὶ ἀπὸ τὴν 'Εγγλιτέρα.
Καὶ κοιμισμένος καὶ ξυπνὸς ἀπάνω 'στὸ κρεββάτι
φαντάζομαι τὴν θάλασσα μὲ κολοσσούς γεμάτην,
καὶ βλέπω μὲς 'στὸ Φάληρο θεόρατα βατσεῖλα
μὲ κάθε παπαρδέλα.

Πόσαις φοραῖς πλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίας
δὲν ἀνεμνήσθην κατηφῆς τὰ Ντρήντωτ τῆς 'Αγγλίας.
Ποσάκις παρὰ θῖν' ἄλλος δὲν ἀνεμνήσθην μόνος,
τὰ θησαυροφυλάκια τῆς φίλης 'Αλβιόνας.

Κὶ ὅποτεν ξένοι στόλοι μ' ἐθάμβωναν μεγάλοι
πόσαις φοραῖς δὲν εἶπα μονάχος 'στ' ἀκρογιάλι:
'Αποῦ γιὰ τὸν Δευτέρη
λένε πῶς φῆμη χαιρεῖ
μεγάλῃ 'στὴν 'Αγγλία.

Τότε γιατί τὸν σκάνουν,
γιατί καμμιὰ δὲν κάνουν
σὲ τοῦτον εὐκολία;

**Ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐπιπλα πολυτελῆ καὶ φίνα
πέρνουνε πόδι μόνά των κὶ ἔρχονται 'στὴν Ἀθήνα.**

Κὶ ἀντὶ Ναυάρχους Τῶφφνελ ἀπὸ τὴν 'Εγγλιτέρα
νὰ στέλλουν εἰδῶ πέρα
ὁργανισμοὺς νὰ φτεῖνουν γιὰ στόλους προσεχεῖς
τῆς μάνας τῆς πτωχῆς.

'Αποῦ τὸν Βενιζέλο γιὰ φίλο τὸν γνωρίζουν,
κὶ ἀποῦ κὶ ὁ Βενιζέλος γιὰ τούτους λαχταρεῖ,
πῶς δυο τρία Ντρήντωτ σὲ τοῦτον δὲν χαρίζουν
καὶ μερικαῖς στερλίναις γιὰ νὰ τὰ συντηρῇ;

'Αμμ' τί τὴν θέλει τότε τέτοια ξερὰ φιλία
μαζὶ μὲ τὴν 'Αγγλία;
'Απὸ τοιούτους φίλους γιατί νὰ καμαρώνεται
καὶ νὰ τοὺς καμαρώνη,
ἀποῦ κὶ ὁ φίλος Τῶφφνελ ἀρζᾶν κοντὰν πληρόνεται
ἀντὶ νὰ μᾶς πληρῶνῃ;

'Οφείλουν καθὸ φίλοι καὶ φιλικῶς νὰ δράσουν,
ἀμμ' τί; μὲ λόγια μόνο θέλουν νὰ τὸν περάσουν;
Φιλία, ποῦ μὲ λόγια μονάχα σὲ φουσκώνει,
δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ καρβουνόσκονη.

Φιλία μὲ τὰ λόγια 'στὰ νεῦρα μὲ πειράζει
κὶ ὅρσε μὲς 'στὴν τιμὴ τῆς,
κὶ ὁ καπετὰν Δευτέρης μανάχος ἄς τὴν βράξῃ
νὰ πίνῃ τὸ ζουμί τῆς.

Ποσάκις παρὰ τὴν ἀκτὴν καθήμενος ρεμβώδης,
στόλους Ρωμηῶν δὲν 'σκάρωσα κὶ ἐγὼ φαντασιώδεις,
κὶ ἔπλασα τρόπαια πολλὰ
μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει...
ἀνάθεμά τὰ τὰ φιλά
κὶ ἐκείνον ποῦ τὰ θέλει.

**Γιὰ θέμα τῆς ἡμέρας ἔχουν ὅλοι
τὰ μόμεπια τὰ νέα τοῦ Μανώλη.**

Φ.— Δοιπὸν ποῦ λές ὁ σὶρ Ντιντόν... Σκασμός, ψοφογαῖδοῦρι.

Π.— Ἐδῶ σηκώνει τὸν ντουνηῖ μεγάλο νταβατοῦρι,
εἰδῶ τὸ γένος ἀπειλοῦν σπαθιὰ φρικτῶν σφαγῶν,
κὶ ἡ δρᾶσις ἡ πολεμικὴ
ἀπὸ τὴν Τρίπολιν ἐκεῖ
λένε πῶς μεταφέρεται πρὸς τὸ γλαυκὸν Αἰγαῖον.

Ἐδῶ καὶ πάλι πάνοπλος ἡ δυστυχὴς ἡ Κρήτη
τὴν ἐνωσιν κηρύττει,
κὶ ὅλοι φωνάζουν ἐνοπλοὶ 'στὸ καθεστῶς ἀντίο,
καὶ σὺ, μωρέ. μοῦ κοπανᾷς τὸν πέρ Ντιντόν;... πέρ ντιό!

Φ.— Ξέρεις πῶς συνετάραξαν τῆς δόξης τὸ κονάκι
κάποια καινούρια μόμεπια τοῦ ρέκτου τοῦ Μπενάκη.
Κὶ ἐπῆγα 'στὴ Βουλὴ κὶ ἐγὼ, κὶ ἦταν θαρρῶ Δευτέρα,
εἰλέγχων κὶ ἐπιπλήξων πολυπαθὲς ἡμέρα.

Ὅλον τὸ Βουλευτήριον δεινῶς συνεκλονεῖτο,
ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος παρὼν ἐκεῖ δὲν ἦτο,
μὴ καὶ παρὼν ἂν ἦτανε σ' αὐτὸ τὸ ραβαῖσι
νομίζω πῶς ἀπόφασι δὲν εἶχε ν' ἀπαντήσῃ.

Εἶναι τῆς πείρας ἄνθρωπος, κὶ ἐγνώρισε καὶ ξέρει
πῶς μέγαν κόσμον ἡ σιγὴ καὶ 'στῆς γαλιάντραις φέρει,
κὶ ἔργα καλὰ θέλ' ἡ Πατρίς καὶ καθαρὰν καρδίαν,
κὶ ὄχι πομπὰς ρητορικῆς καὶ λόγων ἀφειδιάν.

Ὁ κύριος Κορομηλᾶς, ποῦχει πολλὰ προσόντα,
ἐκεῖνος ἀνεπλήρωσε προθύμως τὸν ἀπόντα,
κὶ ἔκανε τὸν εὐτράπελο κὶ ὠμίλησ' εὐτραπέλως...
'μίλησε γιὰ τὰ μόμεπια θαρρῶ κὶ ὁ Βενιζέλος.

Κι' εἶδα κι' ἐγὼ περίεργος, ξυλένις χλεμπονιάρη,
νὰ πέρνουνε ποδᾶρι
τραπέζια πολυπόδαρα, πολτρόνες, καναπέδες,
καὶ χάσκοντες τὰ 'κύτταζαν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.

Περίεργος τὰ σταματῶ,
γὰρ ποῦ τὸ 'βάλατε; 'ρωτῶ.
Εἴμαστε μόμπιλα τρανά, μ' ἀπῆντησαν ἐκεῖνα;
κι' ἀφήσαμε τὸν Πειραιᾶ καὶ πᾶμε 'στὴν Ἀθήνα.

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε κοινά, μωρότατο κρανίο,
γὰρ νὰ μᾶς ἐρευνήσουνε
καὶ νὰ μᾶς τελωνίσουνε
μέσα 'στὸ Τελωνεῖο.

Κι' ἔτρεχαν γὰρ νὰ τὰ πιάσουν, Περικλέτο Λαζαρόνε,
Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι.
Βγαίνει κόσμος θαμβωμένος ἀπὸ κάθε καφενεῖο,
καὶ φωνάζουν ὁλοένα:
πιάσετε τὰ τὰ σκασμένα,
ποῦ τὸ 'σκάσανε μὲ τρόπο μέσ' ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο.

Ὅμως αὐτά, κεφάλαι,
ἐφεύγανε πηλάλα,
καὶ βλέπωντας ἵνα τρέχουν καταμεσῆς τοῦ δρόμου
ἐπιπλα τῆς Εὐρώπης, ἔκανα τὸ σταυρὸ μου
μὲ τὸ δεξί μου χέρι καὶ μὲ τᾶριστερό μου.

Κανένα δὲν ἐστάθηκε 'στὸ δρόμο νὰ πιαστῇ,
τρέχουν τελωνοφύλακες καὶ λένε: σαπριστί.
Κανένα δὲν ἐπιάστηκε, μήτ' ἓνα φουρνιμέντο,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ 'στὸν Πειραιᾶ φωνάζουν: σακραμέντο.

Π.—Μέγα τῆς Ἀνορθώσεως τὸ θαῦμα, κοκκαλιάρη,
νὰ βλέπης καὶ τὰ μόμπιλα νὰ πέρνουνε ποδᾶρι.
Ὅντως εὐδαίμων ἐποχή,
ποῦ πέφτουν τὰ καλὰ βροχή
καὶ πέρνουν τᾶψυχα ψυχή.

Φ.—Θαυματοουργὸς Ἀνόρθωσις, βρέ Περικλέτο χάχα,
νὰ βλέπης καὶ τὰ μόμπιλα νὰ περπατοῦν μονάχα.

Π.—Οὐκοῦν τὰ 'κύτταξα κι' ἐγὼ τὸ παστρικό τσανάκι,
ποῦ πῆγαν κι' ἐσταμάτησαν 'στὴν πόρτα τοῦ Μπενάκη.

Φ.—Γιατί γιατί γὰρ μόμπιλα νὰ κάνουνε κουβέντα
καινούρια Παρλαμέντα;
Κι' ἂν τῆς Εὐρώπης ἐπιπλα πολυτελῆ καὶ φῖνα
ἐπῆγαν νὰ τελωνισθοῦν γὰρ χάρι 'στὴν Ἀθήνα,
ὁ κόσμος δὲν ἐχάλασε, μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις,
καὶ μήτε σὺ δὲν ἔπαυσες, Πατρίς, νὰ διαπρέπης.

Κὺρ Μανώλη, κὺρ ἀφέντη καὶ καλὸ παιδί,
μόμπιλα μεγάλα 'πῆρες καὶ παντοειδῆ.
Κὺρ Μπενάκη, κὺρ Μανώλη,
ποῦχεις καὶ λεφτά,
σοῦ ριχτήκαν οἱ διαβόλοι
'στὴ Διπλῇ γι' αὐτά.

Π.— Κι' εἶδα καμπόσους 'στὴ Βουλῇ,
κολλήγα φαμφαρόνο,
γὰρ μόμπιλα πολυτελῆ
νὰ χρησιμεύουν μόνο.

Κι' Ἀνορθωτὰς ἐρώτησα τὰ μάλα προσφιλεῖς
ἂν ἦλθαν ἀτελώνιστοι 'στὰς ἑδρας τῆς Βουλῆς.

Φ.—Εὐοί!.. γὰρ μόμπιλα καὶ φουρνιμέντα
Διπλῆς κουβέντα
κι' ἄλῆρ μπαλέρ.

Λὰ ντόνα ἐ μόμπιλε, κουὰλ πιουμ' ἄλ βέντο,
μουτα ντ' ἄτσέντο
ἐ ντί πενσιέρ.

Π.—Ἐψαλα νόμους ἱεροῦς ἐν ἱερᾷ μανίᾳ,
κι' ἐκύτταξα δαιμόνια
καὶ Χαλιμᾶς Τελώνια
ν' ἀρπάζουν πᾶν τὸ προστυχὸν μέσ' ἀπὸ Τελωνεῖα.
Κι' ὁ Φαρισαῖος ἐβλεπα φτηνὰ νὰ τὴν γλυτώνη
καὶ κάθε νόμος 'ξέσπαζε 'στὴ ράχη τοῦ Τελώνη.

Τόσα χρόνια περπατοῦσα,
τὴν Ἀνόρθωσι 'ζητοῦσα,
κι' ἔφαχνα φiri φiri
νὰ τὴν ἔρω μὲ τὸ κερί.

Τὴν 'γύρευα σὰν κουνενὲς καὶ σὰν κουτεντιάδης
ὁπότεν ἐξεφύτρωσε 'μπροστά μου σὰν ζιζάνιον...
τὴν 'χόρευε 'στὰ γόνατα καθένας Χηνιαδῆς
καθὼς τὸ πάλαι κι' ἡ Διδῶ τὸν ραδινὸν Ἀσκάνιον.

Φ.—Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους, κουτσομπόλη,
ἀφοῦ μὲ νομοσχέδια 'μαρτύρησε πολλά,
'πῆγε 'στῆς Σπέτσαις γὰρ νὰ 'βρῇ τὸν ἄλλο τὸν Μανώλη,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἀνέρρωσε κι' εἶναι πολὺ καλά.

Κι' ἐκεῖ 'στὸ Λεωνίδειον ὡς λέων ἐβρυχήθη
πρὸς ἐκλογέων πλήθη
πεινῶντα, τουρτουρίζοντα καὶ πλημμυροπαθῆ,
κι' ὅλους τοὺς ἐνεθάρρυνε μὲ τὴν Ἀνορθωσοῦλα του,
μὰ 'πῆγε καὶ 'στὴν Αἴγινα νὰ πληροφορηθῇ
ἂν ὁ Ζαήμης 'στὰ Χανιά θ' ἀφήσῃ τὰ μπαοῦλα του.

(Μοναχὸς ὁ Φασουλῆς καὶ μετὰ τοῦ Περικλέτου
σύμφωνα μὲ τὸ σκοπὸ τραγουδεῖ τοῦ Ριγκολέτου).

Τώρα γὰρ μόμπιλα πιάνει ντελίριο
καθένα κύριο,
κάθε μεσσιέ.
Μπενάκη μόμπιλα, μεγάλος κρότος,
Μπενάκης πρῶτος
κονφερανσιέ.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Δέλτα Προμπονάς, γιατρὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπιδέσμους τοῦ μεγάλου κάνει κρότον.
'Επιδέσμοι μοναδικοὶ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
κριθέντες ὡς θαυματοουργοὶ κι' εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς ἄς τρέξῃ παρευθὺς
πρὸς εὖρεσιν τοῦ Προμπονά κάθε κηλοπαθῆς.

Τὸ τρομερὸν Μαστίγιον, ὁποῦ 'στὴν Κύπρον βγαίνει,
ἐφημερὶς σατυρική κι' ὅλη στιχορρηγμένη.